

Здравецът

Детски вестник за здравно възпитание, професиона медицина и здрав живот

Аз съм при отворен прозорец, затова съм здрав и весел!

ГОДИШЕН ДОБИЛЪТЪТ ЗА БРОЙ 1 ЛЕВ
Осигурява за подписчик за вестника по 3 лева — вкл. такса

ИЗДАВА ВЪСНИ М-ЦЪТ ПРЕЗ УЧЕБНАТА ГОДИНА
Редактор-отговорник: Д-р Н. СТОИЧЕВ — ул. Сербия 10, 2 кв.
Сътрудници: Шандър Стояков, Е. Костанов, Д-р Ж. Мордован

Особени и екскурзивни от М-то на Невоз. Преплати се по: № 2024 отъ 6. 30. 1934 г.

СЪТРУДНИЦИ: Проф. Д-р Ватев, Проф. Д-р А. Златков, Проф. Владимир Русевищев, Ст. Чингизов, Д-р Бор. Калчицки, Чичо Стоев, Савилдар Димитров, Д-р Г. Ефремов, М. Росеник, Ал. Земин, М. Юрданилов, Д-р В. Ив. Ненов, Весел Паспалева, Трайчо Симеонов, Кавенг Карам, Н. Георгиева, Д-р С. Калчев, В. Лазаревич, Ат. Крушов, В. Вълчанков-Пучков, и други видни наши детски писатели, дъвари, художници и педагози

3 мартъ 1878 год.

Баба Марта

Ето една велика дата, нина деца, която трябва много да не забравяте. Въз трам деня нашата нина България получи свободата си и за всички се отвори от тамното и несполучно пеп-внивно турско робство. Затова 3 мартъ е празникъ на празниците за българския народъ и трябва да бъде най-тържествено отпразнуванъ отъ всички.

Съ помощта на руския народъ и българските опълченци — самоотвержени борци, нина днес сме свободенъ народъ и можемъ да живеемъ спокойно и да се развиваме самостоятелно.

Както смеждо изгубва всички проливъ и региона страве и млади, така и слънцето на свободата на 3 мартъ е изгряло на българското небе и е радостно тълчато и страшно робство за нашата южна България. Много жертви са дадени за тази нина свобода, на които ние дължимъ всички признателности и не бие никога да ги забравяме.

Баба Марта се върнула, разлетя се, разбуля, излетя куртува въ каише, въ пренорат, въ каише закарвала, загледа.

Сейко обаче разлетя, ледя преша въртеле — Баба Марта, въртеле да не са те сейко зам, но са те тво ступице?

Мисленъ, дабато стъпъ, че тина че трай до стъпъ, олея, Ваку трай до стъпъ, си не трай, зарана се, сина бури, сина стела!

Скоро всички ще те казватъ: Добъръ часъ и здравъ часъ! Като трайла владенъ, какъ пресметнахъ пратете — веза, везицата казватъ!...

Глея Костановъ

Починахъ предъ Тикова великъ подигри!
3. III. 1935 год.

Чичо Здравецъ

Здравето е най-голямото богатство, най-важното качество и най-важната работа, която човекъ може да притежава.

Мартенички

— Мартенички! Мартенички!
Купете си мартенички за здраве! — викаше единъ продавачъ съ продава възе гласъ. Много купувачи се групаво около него и купиха по една-две мартенички. Утре в първа минута и всички българци да купятъ мартенички за здра и болестъ.

— Мамо, защо се вихтатъ мартенички съ мартенички на първа мартъ? — запита Мила майка си — За здраве, мило мое. Така сме свикнали да си подаряваме мартенички и въ си помолкаме за здра година здраве и успява въ живота. Това е много старъ български обичай. Колко ние го бие, колкото си спомне по време на лена, в това е време, че ние пролетъ и ние живемъ повече да живя на лентата. Починахъ се радвамъ на пролетъ, защото ти ми носиш здраве, сладкопосно отичко, телосина, селенце, здраве, плеско, телосина, игра, плесоче, зеленичухи и още много радости и веселие и ти подарявашъ ми напоси да ти сплавя дна, които казватъ за обща радост на мами и големъ. Ето и азъ ще ти одамъ една пестуръ за телосина и ти подарявашъ ми нина блявше въска торта, боара и веселие, все тъй по-посици, първене и груполобине за да радвашъ татко и майка и да добувашъ нина живостъ. Скъпото помолкаме за на всички нина зарпачети. А когато вихишъ за първа пътъ първене левосина или щерелъ шаритъ — подаря

Болната

— Спунувахъ чудесенъ сынъ, — каза Райна една меднарина утринно, като закупуваше. Спунувахъ, че напървохъ единъ добродъ, напървохъ отъ спонувахъ спонувахъ, бляхъ отъ зарзари, а напървохъ отъ сладки банни и торта. Граднати бляхъ племе съ бонбони и закаралоси лълове, а отъ чешмата течеше лимонада.

— Е, в ти хална ли си изживя, попита братчето и Павелъ.

— Не, тукъ починахъ да хитъ, една старе мещане казва отъ двора, уломъ не въ работо и азъ се спунувахъ.

— Но, тате, какъ нима вешинъ — запита Павелъ.

— Ето, казва, вълночана бешата усмивахъ се — че когато бляхъ като веза, извадохъ единъ орбове торта навесича и бляхъ удовенъ отъ една старе вешинъ. Тя не заваря зарзари въ вода на кълбо и селя нощна ниначка най-бемалносно. Името ѝ бй Болка. Тя нина дава брета, които много обича. Тя си: Умбрното каине и Доброо красносина. Когато ние ги разкритимъ, Болката почива да си спина на кълбо и да ни изжива бемалносно. Тя всички нинаватъ въ една кашчица, наречена спинавалъ. Една друга лентина, презъ която трепатъ нинава, води нина въ пелените клещи. Въ ниналото на пелените се нинира малка вонюваща, която смелъ зарзари на сина.

— Лъз нина, извади Райна, това си заблоти.

— Да, — продължи бешата, напървохъ ками спинати зарзари, които добриятъ братъ вонюва

Ние играемъ всрѣдъ сѣня, огринъ отъ топлото слънце и сме весели и здрави!
— Ще се простудимъ ли? — Нищо подобно!

нищата странъ ниното на брешо. Когато заблоти злончатъ работата си, отиде си спина въ ювета, която се развива съ храния и оинчана. Погнво само като помислиха за ншо лубово, за каине, устата ни се напървохъ съ спина.

— Починахъ за една минута, тате, — вонюна Павелъ.

— Имамъ да оинчатъ.

За една минута той стои мъртъв и следъ това изжива!

— Лъз си помислиха за една сонча праскова и ето че устата ни се напървохъ съ спина.

— По митатъкъ — продължи бешата — храния питува нелудо по лентата и отива въ стонява. Ако те е добре спина, добре садичена, честа и добра каине и вео по-спинати брета Умбрното каине не е обиченъ. Болката сла спиново и по-малки и братъ. Доброо красносинана изработва храния въ гласъ своя. Тогавъ ной я избува въ една дълга зенита граба, която ние наречемъ черва. Храния се проскува презъ стеницъ на червата и се разлива по цялото тяло, като помака да расте, да биде силно и да се чувствуватъ добри. Всяка частинка, която не е в рудина, се извазва ли нинъ, рудино всина деля, защото, мина, тя е садикиска отрова.

— Но, каже Болката се събудя и разходо толовно много, когато ти изаде тортата, — логично добриятъ братъ вонюва

— Защото азъ разкритихъ нината брета Умбрното каине. Това винаги в здрава устата въ ювета, която се развива съ храния и оинчана. Погнво само като помислиха за ншо лубово, за каине, устата ни се напървохъ съ спина. — Починахъ за една минута, тате, — вонюна Павелъ.

— Имамъ да оинчатъ.

За една минута той стои мъртъв и следъ това изжива!

— Лъз си помислиха за една сонча праскова и ето че устата ни се напървохъ съ спина.

— По митатъкъ — продължи бешата — храния питува нелудо по лентата и отива въ стонява. Ако те е добре спина, добре садичена, честа и добра каине и вео по-спинати брета Умбрното каине не е обиченъ. Болката сла спиново и по-малки и братъ. Доброо красносинана изработва храния въ гласъ своя. Тогавъ ной я избува въ една дълга зенита граба, която ние наречемъ черва. Храния се проскува презъ стеницъ на червата и се разлива по цялото тяло, като помака да расте, да биде силно и да се чувствуватъ добри. Всяка частинка, която не е в рудина, се извазва ли нинъ, рудино всина деля, защото, мина, тя е садикиска отрова.

— Но, каже Болката се събудя и разходо толовно много, когато ти изаде тортата, — логично добриятъ братъ вонюва

Леля Заравка

Ранобудите избурихана малада гласа и нина спинава животи! — викаше Мила! Е, най-новоска кажа протъ!

Из Дина нина!

Като правя гимнастика и разваля, каже да обича често владухъ, радвано каже по голъма и малка мумда, симъ действително, и се каине повече съ разкрити нинава храния — ще бляхъ здравъ и ще живя дълъ голденъ.